

10
ANYS

01
12
25

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Le Concert d'Astrée
Emmanuelle Haïm
Carlo Vistoli
Emőke Baráth

idealista

tot és millor amb música

mecenes de BCN Clàssics

VANGUARDISTA

1. (m. i f.) Persona que va per davant.
Que s'emociona amb la música clàssica.
Subscriber de La Vanguardia.

Orgullosos dels nostres més de **150.000 subscribers**,
que estimen la cultura i vibren amb cada representació musical.

Suma't a

LA VANGUARDIA

Le Concert d'Astrée

Emmanuelle Haïm, directora titular i orgue

Carlo Vistoli, contratenor

Emőke Baráth, soprano

1 de desembre de 2025, a les 20h

Palau de la Música Catalana

Durada aproximada: 97 minuts amb mitja part inclosa

Francesco Durante (1684-1755)

Concert a quatre per a cordes núm. 5 en La major 7'

Presto

Largo

Allegro

Domenico Scarlatti (1685-1757)

Salve Regina per a contratenor i cordes en La major 13'

Solista: **Carlo Vistoli**

Leonardo Leo (1694-1744)

Salve Regina per a soprano i cordes en Fa major 19'

Solista: **Emőke Baráth**

Pausa 15 minuts

Pietro Antonio Locatelli (1695-1764)

Simfonia fúnebre en Fa menor D.2.2 8'

Lamento - Largo

Alla breve ma moderato

Grave

Non presto

La Consolazione - Andante

Giovanni Battista Pergolesi (1710-1736)

Stabat Mater per a soprano, contratenor i cordes en Fa menor 35'

Stabat Mater dolorosa

Cujus animam gementem

O quam tristis et afflicta

Quae moerebat et dolebat

Quis est homo qui non fleret

Vidit suum dulcem natum

Eia Mater fons amoris

Fac ut ardeat cor meum

Sancta Mater, istud agas

Fac ut portem Christi mortem

Inflammatum et accensus

Quando corpus morietur

Amen

Solistes: **Emőke Baráth** i **Carlo Vistoli**

Orchestre Le Concert d'Astrée

VIOLÍ SOLISTA

David Plantier

PRIMER VIOLÍ

Giorgia Simbula

Rozarta Luka

Clémence Schaming

SEGON VIOLÍ

Stéphanie Pfister

Agnieszka Rychlik

Yan Ma

Yuki Koike

VIOLA

Michel Renard

Diane Chmela

Delphine Millour

VIOLONCEL

Mathurin Matharel

Annabelle Luis

CONTRABAIX

Ludovic Coutineau

LLAÜT

Shizuko Noiri *

ORGUE & DIRECTORA

Emmanuelle Haïm *

*Continu

Salve Regina, Anònim

Salve, Regina,
Mater misericordiæ,
vita dulcedo et spes nostra, salve.
Ad te clamamus,
exsules filii Evæ.
Ad te suspiramus, gementes et flentes
in hac lacrymarum valle.
Eia ergo, advocata nostra,
illos tuos misericordes oculos ad nos
converte.
Et Jesum benedictum fructum ventris
tui,
nobis, post hoc exilium, ostende.
O clemens, o pia, o dulcis
Virgo Maria!

*Déu vos salve, reina
mare de misericòrdia,
vida, dolcesa i esperança nostra, Déu
vos salve!*
*A vós cridem,
els desterrats fills d'Eva.*
*A vós sospirem, gemint i plorant
en aquesta vall de llàgrimes.*
*Ara, doncs, advocada nostra,
gireu envers nosaltres aquests ulls
vostres misericordiosos.*
*I, després d'aquest exili, mostreu-nos
Jesús,
fruit beneït del vostre ventre.*
*Oh clementíssima, oh piadosa, oh dolça
Verge Maria.*

Stabat Mater, Giovanni Battista Pergolesi (1710-1736)

Stabat Mater dolorosa
iuxta Crucem lacrimosa
dum pendebat Filius.

Cuius animam gementem,
contristatam et dolentem,
pertransivit gladius.

O quam tristis et afflicta
fuit illa benedicta
Mater Unigeniti.

Quæ mærebat, et dolebat,
Pia Mater [et tremebat,] dum videbat
nati pœnas incliti.

Quis est homo, qui non fleret,
Matrem Christi [Christi matrem] si videret
in tanto supplicio ?

Quis non posset contristari,
Christi [piam] Matrem contemplari
dolentem cum Filio ?

Pro peccatis suæ gentis
vidit Iesum in tormentis
et flagellis subditum.

Vidit suum dulcem natum,
moriendo [morientem] desolatum,
dum emisit spiritum.

Eia Mater, fons amoris,
me sentire vim doloris
fac, ut tecum lugeam.

Fac, ut ardeat cor meum
in amando Christum Deum,
ut sibi complaceam.

Sancta Mater, istud agas,
crucifixi fige plagas
cordi meo valide.

*Prop de la creu, amb dolor,
s'estava plorant la Mare,
mentre hi veia el seu Fill clavat.*

*La seva ànima gement,
entristida i adolorida,
era traspassada pel glavi.*

*Oh, que trista i afligida
estava, la Mare beneïda
del Fill Unigènit!*

*Com s'entristia i patia,
la Mare pietosa, mentre veia
els sofriments del seu Fill.*

*Quin home no ploraria,
si veiés la Mare de Crist
en un suplici tan gran?*

*Qui no es posaria trist
en contemplar la Mare de Crist
sofrint amb el seu Fill?*

*Pels pecats del seu poble,
veié Jesús en els turments
i sotmès als assots.*

*Va veure el seu dolç Fillet,
que moria, desolat,
mentre lliurava l'esperit.*

*Oh Mare, font d'amor,
que jo senti la força del dolor;
feu-me plorar amb Vós.*

*Feu que el meu cor s'enardeixi
en l'amor de Crist Déu
per ésser-li agradable.*

*Concediu-me, Mare Santa,
de gravar les llagues del Crucificat
fortament al meu cor.*

Tui nati vulnerati,
tam dignati pro me pati,
pœnas mecum divide.

Fac me tecum pie flere,
[Fac me vere tecum flere,]
Crucifixo condolere,
donec ego vixero.

luxta Crucem tecum stare,
et me tibi sociare [te libenter sociare]
in planctu desidero.

Virgo virginum præclara,
mihi iam non sis amara :
fac me tecum plangere.

Fac, ut portem Christi mortem,
passionis fac consortem,
et plagas recolare.

Fac me plagis vulnerari,
fac me Cruce [cruce hac] inebriari
et cruore [ob amorem] Filii.

Flammis ne urar succensus
[Inflammatum et accensum]
per te, Virgo, sim defensum
in die iudicii.

Christe, cum sit hinc exire,
da per Matrem me venire
ad palmam victoriæ.
[Fac me cruce custodiri,
morte Christi præmuniri,
confoveri gratia.]

Quando corpus morietur,
fac, ut animæ donetur
paradisi gloria.

[Amen]

*Del vostre Fill tot ferit,
que tant es dignà de patir per mi,
compartiu amb mi els sofriments.*

*Feu que plori verament amb Vós,
compadint el Crucificat,
tots els dies de la meva vida.*

*Desitjo restar vora la creu
i amb Vós compartir
les penes.*

*Oh Verge, admirable entre les verges,
no sigueu amb mi tan severa,
deixeu-me plorar amb Vós.*

*Feu-me portar la mort de Crist,
feu-me compartir la seva passió
i meditar els seus sofriments.*

*Feu que les llagues em colpeixin,
que la creu m'embriagui,
per l'amor del Fill.*

*Enardit i arravatat,
que sigui defensat per Vós, Verge,
al jorn del judici.*

*Oh Crist, en l'hora de partir,
que la teva Mare em conduïxi
a la palma de la victòria.
[Feu que sigui protegit per la creu,
enfortit per la mort de Crist
i confortat per la gràcia.]*

*Quan el cos es morirà,
feu que sigui donada a la meva ànima
la glòria del paradís.*

Que així sigui!

Le Concert d'Astrée

Fundat l'any 2000 per Emmanuelle Haïm, clavecinista i directora, Le Concert d'Astrée és un dels grans referents mundials de la música barroca. Des dels seus inicis, ha captivat el públic als escenaris més prestigiosos. El 2004 es va establir com a resident a l'Òpera de Lille. La seva interpretació singular dels repertoris dels segles XVII i XVIII combina rigor històric amb llibertat expressiva.

Le Concert d'Astrée aborda un repertori ampli, des de duos de cambra fins a grans òperes, i brilla en gires i produccions escèniques al costat de solistes de renom. Així ho confirma el díptic *Iphigénie en Aulide* i *Iphigénie en Tauride* de Gluck, dirigit per Dmitri Txerniakov per al Festival d'Ais de Provença de 2024, i distingit com a millor producció de l'any als International Opera Awards.

La seva discografia a Erato Warner Classics ha rebut múltiples premis, com ara l'enregistrament del doble concert del vintè aniversari, realitzat al Théâtre des Champs-Élysées i a la Staatsoper de Berlín sota la batuta d'Emmanuelle Haïm i Sir Simon Rattle.

La temporada 2025-2026, Le Concert d'Astrée actuarà al Festival de Salzburg amb *Giulio Cesare in Egitto* de Händel i també presentarà *Semele* de Händel a l'Òpera Nacional Holandesa d'Amsterdam i *Scylla et Glaucus* de Jean-Marie Leclair a l'Òpera de Zúric. A més, continuarà les seves gires per les sales més prestigioses de França i Espanya amb l'*Stabat Mater* de Pergolesi.

Fins al 2027 estarà associat al primer festival de música barroca de Los Angeles, la direcció artística del qual s'ha confiat a Emmanuelle Haïm.

Impulsat per l'energia i visió d'Emmanuelle Haïm, Le Concert d'Astrée desenvolupa ambiciosos projectes en institucions educatives i socials de la Regió Alts de França. El 2025, el conjunt celebrarà el desè aniversari de residència al col·legi Miriam Makeba de Lille. Totes aquestes activitats són possibles gràcies al suport de la Fundació Concert d'Astrée i els seus generosos benefactors: Aline Foriel-Destezet, Fondation d'Entreprise Société Générale, Ministeri de Cultura / Direcció Regional d'Afers Culturals Alts de França, Departament del Nord i Ajuntament de Lille.

Emmanuelle Haïm

Directora titular i orgue

Emmanuelle Haïm gaudeix d'un gran reconeixement com a intèrpret i defensora del repertori barroc en el vessant tant de teclista com de directora. Aquesta temporada, la seva llarga col·laboració amb l'Orquestra Filharmònica de Los Angeles està marcada per l'inici d'una associació de tres anys com a col·laboradora artística amb aquesta formació, amb la qual dirigirà projectes juntament amb Le Concert d'Astrée, tant per separat com junts.

La temporada passada, Emmanuelle Haïm va debutar amb l'Orquestra Reial del Concertgebouw i va tornar a col·laborar amb l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera i amb l'Òpera de Zúric en una nova producció de *Platée* de Rameau. Ha desenvolupat un estret vincle amb la Filharmònica de Berlín, la qual dirigeix regularment des de fa uns quants anys. En temporades passades va debutar amb la Filharmònica de Nova York, l'Orquestra Simfònica de Londres, l'Orquestra del Gewandhaus de Leipzig i la Filharmònica de Viena, amb concerts a Viena i al Festival de Lucerna.

L'any 2000, Emmanuelle Haïm va fundar l'agrupació Le Concert d'Astrée, que ràpidament va obtenir una gran reputació internacional. Durant la temporada 2024-2025 van representar una nova producció de *Semele* de Händel al Théâtre des Champs Élysées de París i una reestrena de *Dido and Aeneas* de Purcell a l'Òpera de Ginebra, i van fer una gira de concerts per Espanya. Le Concert d'Astrée tenen la seu a Lilla i són uns grans ambaixadors de la seva regió.

Juntament amb Le Concert d'Astree, Emmanuelle Haïm té una extensa discografia amb Erato/Warner Classics. Els seus enregistraments han guanyat nombrosos premis, com ara el Victoires de la Musique Classique i l'Echo Deutscher Musikpreis. Recentment ha editat un CD de cantates italianes de Händel i un DVD de *Boréades* de Rameau.

Emmanuelle Haïm és cavaller de l'Orde Nacional de la Legió d'Honor, comandant de les Arts i de les Lletres, oficial de l'Orde Nacional del Mèrit, membre honorífic de la Reial Acadèmia de Música de Londres i membre de la Reial Acadèmia de Música de Suècia.

Carlo Vistoli

Contratenor

Guitarrista i pianista de formació, Carlo Vistoli va començar els seus estudis com a contratenor el 2007. Ha guanyat prestigiosos concursos: primer premi al Concurs Cleto Tomba el 2012, premi del públic i premi Farinelli al Concurs de Cant Barroc de Nàpols el 2013 i, el mateix any, primer premi al Concurs Renata Tebaldi (categoria Barroc).

El 2015, el seu ingrés a Le Jardin des Voix des Arts Florissants de William Christie va suposar una intensificació de la seva carrera amb concerts arreu del món. Com a membre de Le Jardin des Voix, va participar en produccions al Festival de Ravenna i al Festival Dei Due Mondi de Spoleto, sense oblidar actuacions a La Fenice de Venècia o al Teatro Regio de Torí. El 2017 va ser seleccionat per Sir John Eliot Gardiner per a la formidable gira Monteverdi 450.

Ha interpretat el paper protagonista a *Orfeo ed Euridice*, de Gluck, a l'Òpera Còmica de Berlín, a l'Òpera de Roma i al Palau de les Arts de València; Tolomeo a *Giulio Cesare in Egitto*, de Händel, sota la batuta de Philippe Jaroussky a París; el paper titular de la mateixa òpera acompanyant Cecilia Bartoli a l'Òpera de Mònaco i a l'Òpera Estatal de Viena; Ruggiero a *Alcina*, de Händel, al Maggio Musicale Fiorentino; Nerone a *L'incoronazione di Poppea* i Farnace a *Mitridate*, de Mozart, a la l'Òpera Estatal de Berlín.

Els moments estel·lars de la temporada 2024-2025 van ser una gira de concerts promocionant el seu nou àlbum, *Vivaldi Sacra*; el paper d'Athamas a *Semele*, de Händel, sota la direcció d'Emmanuelle Haïm al Théâtre des Champs Elysées de París, a l'Òpera de Roma i al Covent Garden de Londres; el paper de Ruggiero a *Alcina*, de Händel, a l'Òpera de Roma; i l'estrena absoluta de l'òpera *Il nome della rosa* de Francesco Filidei al Teatro alla Scala de Milà.

Emőke Baráth

Soprano

Després d'obtenir el primer premi al Concurs Cesti d'Innsbruck i el Gran Premi de l'Acadèmia del Festival de Verbier, entre d'altres, la carrera d'Emőke Baráth va arrencar amb la seva interpretació de Sesto a *Giulio Cesare* de Händel, sota la direcció d'Alan Curtis, i el seu posterior debut al Festival d'Ais de Provença.

La soprano disposa d'un vast repertori, amb el qual ha col·laborat amb els directors més prestigiosos: Musica i Euridice a *L'Orfeo* de Monteverdi (Iván Fischer i Emiliano González Toro); Romilda a *Il Xerse* de Cavalli (Emmanuelle Haïm); el paper titular a *L'Hipermestra* de Cavalli (William Christie); Morgana a *Alcina* de Händel (Ottavio Dantone i Emmanuelle Haïm); *La Creació* i *Les estacions* de Haydn (György Vashegyi i Ádám Fischer). En el repertori del segle XX, destaquen l'*Stabat Mater* i el *Gloria* de Poulenc (Bertrand de Billy), l'*Ange* a *Saint François d'Assise* de Messiaen (Òpera de Tòquio, Sylvain Cambreling) i Sor Constança a *Dialogues des Carmélites* de Poulenc (Òpera de Roma, Michele Mariotti).

Ha col·laborat amb conjunts barrocs com Il Pomo d'Oro, Europa Galante, Le Concert d'Astrée, Les Arts Florissants i Akademie für Alte Musik Berlin, entre d'altres. També col·labora regularment amb l'Orquestra Nacional de França i l'Orquestra Nacional de Lió, l'Orquestra Reial del Concertgebouw d'Amsterdam, l'Orquestra Simfònica de Detroit, l'Orquestra Simfònica de Washington, la Filharmònica de Bergen, l'Orquestra Simfònica de São Paulo i l'Orquestra Simfònica Yomiuri.

La temporada 2025-2026 interpretarà *Les estacions* de Haydn amb Ádám Fischer i l'Orquestra de Cambra Danesa a Malmö i Viena; la *Simfonia núm. 2* de Mahler amb la Reial Orquestra Simfònica de Sevilla; l'*Stabat Mater* de Pergolesi a Roma amb Michele Mariotti; el *Rèquiem* de Mozart en dues ocasions, primer amb la Filharmònica de Montecarlo i després amb la Capella Cracoviensis a Salzburg, i emprendre una àmplia gira amb la mateixa obra juntament amb Emmanuelle Haïm i Le Concert d'Astrée (París, Lió, Ais de Provença, Barcelona i Madrid).

Notes al programa

Parlem de Nàpols, barroc i música

Parlem de Nàpols, del barroc i, sobretot, de música. Acluquem els ulls i sentim el sabor de la mar Tirrena ressonant a les nostres orelles. Respirem una ciutat que, al segle XVIII, bull entre l'arquitectura, la pintura i el so. Al davant, apareix una imponent església ornamentada amb notes llançades al vent per violins, que ressonen en la llunyania i ens connecten amb una altra realitat distant en el temps.

En aquesta llunyania, que ara compartim, la música barroca domina l'espai amb el seu contrast expressiu, la seva declarada retòrica musical i el seu baix continu com a suport harmònic i estructural. Específicament, l'escola napolitana sobresurt perquè és un fenomen cultural en què els conservatoris esdevenen espais únics. Allí el talent brilla a manera de constel·lació gràcies a compositors tan influents com Alessandro Scarlatti. Parlem d'un cànon, un model que s'eleva davant la tradició occidental com a referent per la seva música sacra, profana i instrumental. Un estil que també transcendeix per l'encreuament entre el predomini vocal, el rigor acadèmic i el lirisme.

En breu, els arcs i les cordes dels violins s'entrecreuen, xoquen, s'ataquen i ens retornen a l'ara, amb un Francesco Durante, adormit en el temps, que ha reviscut amb la interpretació de Le Concert d'Astrée. Al capdavant, Emmanuelle Haïm dirigeix el conjunt instrumental —i també vocal, tot i que ara no escoltem veus—, fundat per ella l'any 2000, i que ha liderat sota el principi d'explorar «infatigablement el repertori barroc, revelant tota la seva diversitat i riquesa». Veiem l'apassionada i rigorosa directora capitanejar el diàleg entre el compositor napolità, els intèrprets i la partitura.

Durante, nascut el 1684 i mort el 1755, va dedicar gran part de la seva vida a l'ensenyament i a escriure música eclesiàstica a la seva regió natal, i va deixar de banda la creació operística, fet que crida l'atenció perquè aquest lloc era un dels nuclis rellevants del gènere aquells dies. Aquest interès es veu reflectit en el seu catàleg, en el qual només es troben algunes cantates i duos de cambra, així com escassa música instrumental. Les seves obres, rellevants pel domini del contrapunt, l'expressivitat harmònica i l'art de fixar el to, de guiar la modulació i

d'establir una harmonia que s'ajusti bé al sentit de la frase musical, van aconseguir prestigi entre els seus contemporanis. La seva influència va ser decisiva en l'evolució de la música napolitana.

Avui gaudim del seu *Concert a quatre per a cordes núm. 5*, en La major, per a dos violins, viola, violoncel i baix continu. En aquest concert es fusiona el rigor contrapuntístic amb la frescor melòdica de l'incipient estil galant, des de l'Allegro inicial, on es despleguen diàlegs imitatius amb frases que, en respondre's, creen un efecte d'eco. En el segon moviment, el color viu desapareix i deixa l'oient tot sol, i gairebé a les fosques, amb un Largo íntim i emotiu de la mà del primer violí, que ens porta a través d'una melodia evocadora. Tanca l'Allegro spiritoso ple d'energia, on el ritme de la giga, alegre i accelerada, es desenvolupa al costat de passatges fugats.

Allí, envoltats d'aquesta claredat i després d'un silenci, notes amb olor d'encens ens donen la mà per dedicar, a la Mare de Déu, la *Salve Regina*, d'un altre napolità, Domenico Scarlatti (1685-1757). Aquest marc devocional ens acosta a la genialitat del fill prolífic d'Alessandro, qui va transcendir l'ombra del seu pare i va obtenir el seu reconeixement quan, en una carta a Fernando de Medici, va escriure: «Aquest fill meu és una àliga a qui ja han crescut les ales. No ha de romandre desvagat al niu, i jo no li impediré pas el vol». Després, els aires van anar canviant alhora que les ciutats i les persones que el van acollir als carrers de Venècia, Roma, Lisboa, Sevilla i Madrid. La música de Domenico, al servei de les corts de Portugal i Espanya, va quedar marcada i va deixar a la posteritat un univers sonor únic — influït per la música popular espanyola, particularment, andalusa— i abundant que inclou més de cinc-centes sonates, amb les quals va reinventar el clavicèmbal amb un estil brillant i una tècnica adaptada a la naturalesa de l'instrument.

No obstant això, per endinsar-nos realment en l'univers scarlattinià, hem de referir-nos a la seva música vocal. En aquest marc es troben les òperes escrites a les ciutats de Nàpols i Roma, que destaquen perquè inclouen un agut sentit dramàtic. Les peces sacres semblen focalitzar-se entre 1708 i 1728, quan treballava com a músic d'església i la *Salve Regina*, que no ha parat d'acaronar-nos gràcies a la veu

celestial de Carlo Vistoli, ens situa en l'últim any de vida de Domenico. L'expressiva obra, composta per a contratenor, cordes i continu, en La major, divideix el text, retòricament, amb canvis d'entonacions i aires segons la dolça mare és lloada o invocada a la recerca d'ajut. Les paraules han passat a la música, enriquides amb recursos compositius com ara l'alternança freqüent entre modes major i menor, canvis de textura i diferents motius o idees musicals que expressen i ressalten el sentit del text.

Silenci final, les mans de Haïm descansen i els aplaudiments ens retornen a un teatre que, constantment, es desdibuixa en una mena de somni barroc. Després d'uns compassos instrumentals, li toca a la soprano Emőke Baráth viatjar entre notes, en un melisma que ornamenta novament una *Salve* d'un altre compositor imprescindible per entendre i gaudir l'escola napolitana: Leonardo Leo (1694-1744). Considerat un dels mestres més grans, sigui transmetent els seus coneixements o escrivint obres d'èxit, va destacar tant en l'òpera com en la música sacra, on va conrear un contrapunt modern que combinava ciència i expressivitat, creant una línia clara de composició diametralment oposada a la plantejada per Francesco Durante —Nàpols va quedar dividida entre els «Durantisti» i els «Leisti». La seva versatilitat li va permetre, el 1716, de ser organista i mestre de la Capella Reial; fins i tot, la seva experiència pedagògica es va reflectir en la formació de compositors rellevants com Niccolò Jommelli i Niccolò Piccinni.

Dins d'un catàleg que abasta més de seixanta òperes —tant tràgiques com còmiques—, juntament amb una abundant producció sacra i instrumental, la *Salve Regina*, en fa major, que ens abraça, per a soprano, cordes i baix continu, emergeix com una joia de recolliment. L'ornamentació vocal heretada de la tradició operística es combina amb la contenció expressiva de la música sacra tot desplegant un estil galant en què la lluentor melòdica no s'imposa, sinó que afalaga. L'obra manté un refinat contrapunt intern i cada part del text és tractada amb un caràcter propi, sovint precedida de breus introduccions instrumentals. Al final de la pregària, tindrem la seguretat que hem vivenciat la lucidesa de qui va aprendre a expressar el sagrat.

Després del murmuri recollit de la veu, arriba un lament sense paraula. Momentàniament, ens allunyem de Nàpols per deixar-nos endur pel vel fúnebre que Pietro Antonio Locatelli estén sobre el món instrumental barroc. La seva *Simfonia fúnebre*, en Fa menor, op. 2, concebuda per a cordes i baix continu, ens presenta un compositor que va saber transitar entre la teatralitat del virtuosisme

i la gravetat de l'afecte. Nascut a Bèrgam el 1695, entre els anys 1711 i 1723 va desenvolupar la seva carrera com a violinista a Roma, on va actuar per a famílies nobles i va participar activament en acadèmies musicals promogudes pel cardenal Pietro Ottoboni. Compaginant la composició i l'execució, tot i que no va ser deixeble directe de Corelli, la seva música primerenca reflecteix l'empremta del seu estil, sobretot en l'ús del llenguatge harmònic i el tractament concertant. En les seves composicions es percep una retòrica instrumental que, sense necessitat de text, comunica dol, intensitat i contenció.

Especialment en aquesta simfonia, que s'eleva com a comiat —possiblement compost per a unes exèquies celebrades a Roma—, no es mostra el Locatelli pirotècnic de *L'arte del violino*, sinó l'arquitecte emocional d'una cerimònia, on cada acord conforma l'adeu final. Avancem en aquest ritu travessant entre moviments greus i menys lents, amb el violí com a protagonista, gairebé operístic, acompanyat per un baix continu melangiós.

En aquest instant, arribem a un espai on l'esperit transcendeix la matèria i només la música sosté el pes del silenci. Així que retornem a Nàpols, però ara a hora foscant. Ja no sonen els pregons ni els riures dels mercats. Ara escoltem el murmur d'un jove moribund que, en un convent de Pozzuoli, escriu la seva última pregària. Es diu Giovanni Battista Pergolesi (1710-1736) i amb el seu *Stabat Mater*, en Fa menor, tota la ciutat canta des del caire de l'abisme. Si a l'inici del nostre caminar recorriem els seus carrers entre l'arquitectura i la remor de la mar, ara descendim a la seva cripta, on la música no celebra, sinó que consola.

Les veus, ja inconfusibles, d'Emőke Baráth i Carlo Vistoli ens acompanyen en una de les obres sacres per a soprano, contratenor i cordes més commovedores del barroc tardà. S'hi conjuguen la textura duo-solista amb una orquestra de cordes reduïda que permet a la veu habitar un espai íntim, gairebé confessional. Les dotze parts se succeeixen amb una unitat emocional impecable. Una retòrica afectiva tradueix el dolor sacre en una sensibilitat íntima i teatral, típica del barroc tardà italià. Els silencis, les cadències planyívoles, els gestos melòdics que pugen per caure tristament després basteixen una dramaturgia interna que transforma el patiment en forma sonora. En aquest cant, la mort no és un abisme, sinó un llindar que es travessa amb llàgrimes i llum.

Viviana Reina

Egass
barcelona

Joies amb essència

www.egassbarcelona.com

Handmade

 [egass.jewels](https://www.instagram.com/egass.jewels)

Vine a sopar amb
la teva entrada del
concert i et regalem
una **copa de cava**.

CUINA OBERTA
tots els dies
de 13h a 00h

Passeig Isabel II, 14
08003 Barcelona
Tlf. 93 319 30 33
reserves@7portes.com

Restaurant oficial del **bcn**
classics

www.7portes.com

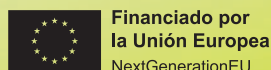
@7Portes

Cicle BCN Clàssics 25\26

Organitzen:

Amb el suport de:

Col·laboren:

Mitjans oficials:

Troba'ns a:

Enamorats, 35
08013 Barcelona

www.bcnclassics.cat
contacte@bcnclassics.cat
93 342 61 75

GAUDIM LA MÚSICA EN SILENCI

MOLTES GRÀCIES!

